

Hangi Meclis?

Meclisin işlevi halkın oylarına seçilen vekillerin ülke sorunlarını tartışarak, karar tasarımları oluşturmak, karar almak, kanunlar yapmak ve ülkeyi yöneten bakanlar kurulunu, kabineyi denetlemektir.

Bugün TBMM çatısı altında bu işlevlerin hiç biri yerine getirilmiyor. Ülke Saray'dan yönetilmeye çalışılıyor. Saray paralel bir yönetim merkezidir. Seçmenin iradesi yok sayılmıştır. Bunlar yetmezmiş gibi, Meclis'e halkın oylarıyla seçilen HDP'li vekiller üzerinde bir linç kampanyası uygulanmaktadır. Dokunulmazlıkları kaldırılmakta, parti yasaklama girişimlerinde bulunmaktadır. Kuruluşundan itibaren HDP'de görev alan 687 Parti yönetici ve vekillerine 5 yıllık siyaset yasağı uygulanması amaçlanmaktadır.

HDP'nin Meclis çatısı altında, gösterdiği dik duruş ve mücadeleden fazla yapabileceği yoktur. CHP ve diğer muhalefet partilerinin ülkede demokrasi amacıyla uygulamak istedikleri bir program varsa önce HDP ile fiili dayanışma içinde olmaları ve HDP'ye Meclis'i birlikte terketme önerisi sunmaları gerekmektedir. Demokratik muhalefet savıyla hareket ediyorlarsa atmaları gereken adım bu adımdır.

Bu öneriyi HDP diğer muhalefet partilerine getiremez. Onların HDP'ye öneri getirmesi gerekmektedir. HDP'den seçilen TİP'li vekil yoldaşlar bu konuda rol üstlenebilirler. CHP'li devrimci-demokrat vekiller CHP'nin genel seçmen tabanında bu yönde CHP yönetimine baskı yapmak için önemli bir işlev görebilirler. CHP yönetimi bu baskı ile iktidar ortağı olmayan muhalefet partilerine birlikte tavır almayı önerebilir.

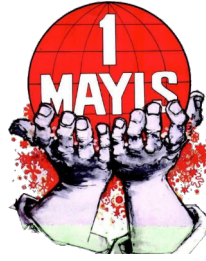
Ülke içinde yalıtılmış olan, sahte oy pusulaları ve seçim sonuçlarını yerelde ve merkezde manipülasyonlarla elde etmiş olan faşist rejim bu şekilde dayandığı tek destek olan uluslararası desteğini de kaybedecektir. İşçi sınıfı, emekçiler, Kürt halkı, demokrat Aleviler, ürettikleri tüm ürünler ellerinde kalan ve doğa talanına direnen köylüler, geçinemeyen ve iflas eden esnaflar, direnen gençler ve kadınlar, insan haklarından ve çıkarları rejimle çelişen, demokrasiden yana tüm burjuva demokrat liberal kesimler dahil böyle bir girişime destek vereceklerdir. Bu da nüfusun ezici çoğunluğu demektir. Faşist Saray rejimine karşı direnişin kıvılcımı böyle yakılabilir ve bu kıvılcım Meclis dışına sahada, çığ gibi büyüyecek fiili bir destek bulur.

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 14 Nisan 2021 Tarihli Açıklaması

1 Mayıs İşçi Sınıfı'nın Birlik-Dayanışma-Mücadele Günüdür

Salgın Değil Kapitalizm Öldürüyor!

Savaşa Karşı Barış - Kapitalizme Karşı Savaş!

Türkiye işçi sınıfı, Türk, Kürt ve tüm uluslardan ezilen yoksul emekçiler 2021 yılının 1 Mayıs'ını ağır ekonomik, sosyal ve politik sorunlar koşullarında karşılıyor. Ülkede işsizlik had safhaya yükseldi, yoksulluk arttı, açlık sınırında yaşayanların sayısı hiç olmadığı bir düzeye geldi. Faşist Saray rejimi COVID-19 salgınına doğru yönetememekten kaynaklı daha da artan bu sorunların tümünü salgın olgusu ile açıklamaya çalışıyor. Salgından önce de sivriyen bu sorunlar salgın döneminde tam bir krize dönüştü. Ne kadar

gizlenmeye çalışılsa da ülkede ekonomik ve siyasal kriz artık taşınamaz duruma gelmiştir.

Krizin ve salgın ile daha da artan sorunların tüm yükü işçi sınıfı ve emekçilerin sırtına yüklenmeye çalışılmaktadır. İşten çıkartmalar sözde yasaklandı ama Kod 29 çalıştırılıyor. Ücretsiz izin alışkanlık yaratan bir uygulama haline geldi. Sigortasız ve güvencesiz çalışanlar hiç bir koruma önlemine sahip değil. Açlığa terk edilmiş durumdadır. Geleneksel hale gelen asgari ücretten gösterilerek çalıştırılan işçi ve emekçiler kiralarnı dahi ödeyemeyecekleri maaş destekleri ile evlerine ekmek alamaz duruma geldiler. Esnaf çöküş yaşıyor. Kepenk kapatma ve iflaslar gözle görülür düzeyde arttı. Ülke ekonomisi tamamen dibe vurmuş durumda.

Bunun karşısında tekeller kazançlarına kazanç katıyorlar. İşçi ve emekçilerden kesilen ücretler tekellerin kazançlarına ek kazanç oluşturuyor. Salgın koşullarında yeni iş alanları yaratılıyor, ancak kazanan yine sermayedarlar oluyor. İşçi ve emekçiler salgın bahane edilerek karın tokluğuna ve yaygın olarak güvencesiz çalıştırılıyor.

İşçi, emekçi ve yoksul halklar açlık sınırında yaşamlarını sürdürmeye çalışırken rejim dışarıda yeni maceralar peşinde koşuyor. Silahlanma harcamalarını artırıyor, su gibi mühimmat ve savaş jetlerine milyonlarca dolarlık yakıt harcıyor. Savaş araçlarına harcanan kaynaklar salgın ve yoksulluk ile mücadeleye harcansa bir dizi sorun çözülmüş olurdu. Ancak bu rejimden böyle bir uygulama beklemek mümkün değildir.

İç politikadaki beceriksizliklerini ve başarısızlıklarını örtmek, tepkileri engellemek için kesif bir sansür, yasaklar, baskı ve terör uygulanıyor. İşçiler, emekçiler haklarına sahip çıkmak için bırakın eylemi, basın açıklaması yapmaya çalıştıklarında, orantısız bir devlet terörü ile karşı karşıya kalıyorlar. Boğaziçi Üniversitesi öğrencisi gençlerin, İstanbul Sözleşmesi'nden ayrılmayı protesto eden kadınların karşı karşıya kaldıkları devlet terörü rejimin sıkışmışlığının işaretidir.

Kürt illerinde belediyelere hukuksuzca atanan kayyumların yolsuzlukları ayyuka çıktı. Kürt halkı üzerinde bölgede uygulanan terör dayanılmaz bir hal almıştır. Kürt halkının ve Türkiyeli emekçi halkının temsilcisi olarak seçilen vekillerin dokunulmazlıkları kaldırılıyor, seçmen halkın iradesi yok sayılıyor. Yüzlerce halkın HDP'li vekili, binlerce devrimci demokrat HDP'li parti yöneticisi ve üyesi

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 21 Nisan 2021 Tarihli Çağrısı

TKP, Bölgemizde Barış İçin, Karadeniz'e Girmeye Çalışan ABD ve NATO'ya Karşı Halklarımızı Devrimci Konum Almaya Çağırıyor

Saray'ın Meclis Başkanı Mustafa Şentop'un "Cumhurbaşkanı, Montrö'den de, diğer uluslararası anlaşmalardan da çekilebilir" sözlerinin peşinden emekli elçilerin ve amirallerin basın bildirisi, Rusya'nın Ukrayna sınırına askeri yığınak yapması, Türkiye'nin Ukrayna'ya SİHA ve İHA'lar satabileceğini açıklayarak, desteğini göstermesi, ABD'nin savaş gemilerini Karadeniz'e girmek için yola çıktığını açıklaması, bölgemizi bir anda çıkacak bir savaşın eşliğine taşıdı.

Halklarımıza Montrö Sözleşmesi'nin tarihçesini doğru anlatmak, ABD'nin ve işbirlikçisi Saray Rejimi'nin yönettiği Türkiye'nin aşağılık niyetlerini deşifre etmek gerekiyor!

Lenin önderliğinde gerçekleşen Büyük Ekim Devrimi sonucu kurulan Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği, Çarlık Rusyası'nın tüm gizli antlaşmalarını dünya kamuoyuna açıklayarak, tanımadığını bildirmiş, kendi varlığını da tehdit olarak gördüğü Anadolu'daki emperyalist işgalcilere karşı yürütülen Ulusal Kurtuluş Savaşı'na destek vermiş ve Çarlık Rusyası'nın Türkiye Boğazları ile İstanbul'a yönelik taleplerinin, Sovyetler'in talepleri olmadığını açıklamıştı.

24 Temmuz 1923'de Lozan Barış Antlaşması'nı imzalayarak, yarım kalan ulusal kurtuluş mücadelesi sonrasında, dünya konjonktüründe kendisine yer açıp, zorlama bir Türk ulusu yaratarak, ulus devlet yolunda hızla ilerlemeye başlayan Türkiye, 29 Ekim 1923'de kapitalist cumhuriyetin ilanı ile tarih sahnesinde yerini aldı.

Sovyetler Birliği İle Dostluk Antlaşması

Lozan Barış Antlaşması ve Boğazlar Sözleşmesi, Türkiye Büyük Millet Meclisi temsilcileriyle Britanya İmparatorluğu, Fransız Cumhuriyeti, İtalya Krallığı, Japon İmparatorluğu, Yunanistan Krallığı, Romanya Krallığı ve Sırp, Hırvat ve Sloven Krallığı (Yugoslavya) temsilcileri tarafından, imzalanmıştı ve Sovyetler Birliği'nin bu Boğazlar Sözleşmesi'ne karşı bir itirazı olmadığı gibi, Türkiye Cumhuriyeti Dışişleri Bakanı Dr. Tevfik Rüştü Aras ve Sovyetler Birliği Dışişleri Bakanı Çiçerin ile 17 Aralık 1925 tarihinde Paris'te; "Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti ile Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği, tarafları birbirine bağlayan sürekli ilişkilerin ve içten dostluğun güçlendirilmesine yararlı koşulların açık biçimde belirlenip saptanmasının her iki tarafın çıkarlarına uygun olacağına inancıyla ..." antlaşmayı imzaladılar ve bu antlaşma ile iki ülke arasında ilişkilerin yeni bir içerikle temeli atılmıştı.

Lenin'in 1924'de ölümünden sonra, 1925 yılında Paris'te imzalanan Dostluk Antlaşması'yla, Türkiye-Sovyetler Birliği ilişkileri, karşılıklı dengeler zemininde yürümeye başladı. TC emperyalist devletlerin uzantısı ve daha sonra NATO üyesi olarak anti-komünist ve anti-sovyet bir dış politika izlerken, SSCB, karşılıklı iyi komşuluk ilişkilerine dayalı ve dengeli bir dış politika izledi.

Türkiye'nin "Boğazlar Tehdit Altında" İddiası

Ancak Türkiye, Lozan Boğazlar Sözleşmesi'nin kendisine sağladığı güvencenin, geçen zaman içinde önemini yitirdiğini savunmuş, bu nedenle, boğazların tehdit altında olduğunu belirtmiş, sözleşme dengelerinin,

Avrupa barışı aleyhine döndüğünü iddia ederek, BM'ye "Türkiye'nin Boğazlara tam egemen olması" konusunda baş vurmuş ve "Lozan Boğazlar Sözleşmesi'nin, yalnızca savaş ve barış durumuna ilişkin düzenlemeleri öngördüğünü, savaş tehlikesi altında bulunan Türkiye'yi koruyacak hükümlerin bulunmadığını ve Türkiye'ye kendini savunma hakkı verilmesi gerektiğini" ifade ederek, konferans talebinde bulunmuştu. Türkiye'nin bu talebi, olumlu karşılandı ve Montrö'de bir konferans düzenlenmesi kararı alındı.

Montrö Boğazlar Sözleşmesi

Montrö Boğazlar Konferansı, 22 Haziran 1936'da başlamış ve 20 Temmuz 1936'ya kadar sürmüştü. 20 Temmuz 1936'da imzalanan "Montrö Boğazlar Sözleşmesi" 29 madde, 4 eki ve bir protokolden oluşan ve geçerliliği en uzun süren uluslararası bir sözleşme olarak tarihte yerini almıştır.

Montrö Sözleşmesi'nin imzalanması, bütün ilgili devletleri ve bütün dünya devletlerini memnun eden bir çözüm olduğu düşüncesini oluşturdu. Konferansta Sovyet Rusya'yı temsil eden Dışişleri Komiseri Litvinof, imza günü gerçekleştirdiği uzun ve anlamlı söylevinde, bu düşüncüyü; "Bana öyle geliyor ki, konferansa bütün katılanlar buradan memnun gideceklerdir ve memnun olmayan bulunmayacaktır. Konferans, burada bulunmamış olan devletlere de memnunsuzluk verebilecek bir şey yapmamıştır, bu devletlerin de barışçı menfaatleri tamamıyla gözetilmiştir" sözleriyle ifade etmişti.

Sovyetler Birliği'nin Değişen Boğazlar Politikası

Sovyetler Birliği'nde sosyalist toplum düzenini yok etme ve ülkeyi işgal etme amacıyla başlatılan II. Dünya Savaşı'nın arifesinde, Sovyetler Birliği, Boğazlar ile ilgili tutumunu ve politikasını değiştirmiş, 1 Eylül 1939'da faşist Almanya'nın Polonya'yı işgal etmesiyle başlayan savaşın gerektirdiği ittifak görüşmelerinde, Montrö Antlaşması'nın değiştirilmesini, 1940 yılı Kasım ayında Dışişleri Bakanı Molotov ile Hitler arasında Berlin'de yapılan ittifak müzakerelerinde ise, Türkiye Boğazları'nın kontrolünün Sovyetler Birliği'ne bırakılmasını istemişti.

Sovyetler Birliği, savaşın son iki yılındaki konferanslarda, boğazlarla ilgili isteklerini müttefikleri İngiltere ve ABD'ye kabul ettirmeye çalışmıştı.

Sovyetler Birliği lideri Stalin, Montrö'nün değiştirilmesi talebini, ilk olarak 1943 yılı sonunda yapılan Tahran Konferansı'nda gündeme getirmiş, fakat savaş şartları içerisinde dile getirilen talep, ayrıntılı olarak ele alınamamıştı.

1944 yılının yarısından itibaren Doğu Avrupa'da olaylar tersine döndü ve hızlı bir gelişme içinde ilerlemeye başladı. Sovyet Kızıl Ordu güçleri, Varşova'dan itibaren Bükreş'e, oradan da Sofya'ya yönelerek Mareşal Tito önderliğindeki Yugoslav Partizan güçleri ile birleşerek faşizme karşı zaferini ilan etti.

1945'de Sovyetler Birliği Dışişleri Bakanı Molotov, Türkiye Büyük Elçisi Selim Sarper'i kabulünde kendisine, 1925 yılında imzalanan "Türkiye-Sovyetler Dostluk ve Saldırmazlık Antlaşması'nın, günün şartlarına artık

cevap vermediği" gerekçesiyle, bu antlaşmayı yenilemeyeceklerini, Ankara hükümetine resmen bildirdi.

Montrö Boğazlar Sözleşmesi yürürlüğe girdiği 9 Kasım 1936 tarihinden itibaren, Boğazlar Sözleşmesi'nin uygulanmasına ilişkin olarak, ilk defa Sovyetler Birliği tarafından memnuniyetsizlik konu edilmişti.

Sovyetler Birliği Türkiye'ye Nota Veriyor

Sovyetler'in Boğazlar ile ilgili talebi, bundan sonraki Moskova, Yalta ve Potsdam Konferansları'nda gündeme taşınmış, Sovyetler Birliği 1946 yılında Boğazlarla ilgili olarak Türkiye'ye iki kez nota vermiştir.

Sovyetler Birliği'nin Karadeniz'de önemli ticaret limanları bulunmaktaydı. Kendi toprakları ile Orta Asya ve Kafkas ülkelerinden elde edilen ürünleri, Karadeniz'deki ticaret limanlarından dünya pazarlarına taşıyabilmesi için tek su yolu olan Türkiye Boğazlarından geçmek zorundaydı. Bu nedenle Türkiye Boğazları, Sovyetler Birliği için çok önemliydi.

Rus buğdaylarından yüzde 70'inden fazlası, Boğazlar yoluyla dünya pazarlarına ulaşıyordu. Rus petrolünün yüzde 88'i, manganezinin yüzde 93'ü, demirinin yüzde 61'i Boğazlardan geçiyor, bütün Rus deniz ihracatının yüzde 54'ü bu yoldan yapılıyordu. Bu rakamlar, Boğazların Sovyet Rusya için ekonomik önemini gösteriyordu.

Sovyetler Birliği, 7 Ağustos 1946'da, Boğazlarla ilgili görüşlerini içeren bir notayı tekrar Türkiye'ye verdi. Bu notada; İkinci Dünya Savaşı sırasında gelişen olayların, Montrö Boğazlar Sözleşmesi'nin Karadeniz devletlerinin güvenliğini sağlamakta, Türkiye'nin yetersiz kaldığı görüşünü işleyerek; Boğazlardan geçiş modelini düzenleme yetkisinin Türkiye ile Karadeniz devletlerine ait olmasını ve boğazların Türkiye ile Sovyetler Birliği tarafından ortaklaşa savunulmasını içeren;

"Mihver devletlerinin bu harp esnasında harp ve muavin gemilerini Boğazlardan Karadeniz'e ve aksi istikamette geçirdiklerine dair birçok misalleri zikretmek mümkündür ki, bu haller zamanında Sovyet Hükümeti'nin Türkiye Hükümeti nezdinde teşebbüs ve protestolarda bulunmasını mucip olmuştur." ifadesiyle başlayan Nota'da, şu şartlar yer alıyordu:

1. Boğazlar, bütün devletlerin ticaret gemilerine sürekli açık olmalıdır.
2. Boğazlar, Karadeniz devletlerinin savaş gemilerine devamlı açık olmalıdır.
3. Boğazlar, özel olarak tespit edilecek haller dışında Karadeniz'e sahili olmayan devletlerin savaş gemilerine kapalı olmalıdır.
4. Boğazlardan geçiş rejimini düzenleme yetkisi Türkiye ile Karadeniz devletlerine ait olmalıdır.
5. Boğazlar, Türkiye ve Sovyetler Birliği tarafından ortaklaşa savunulmalıdır."

Sovyetler Birliği Hükümeti, Türkiye'ye vermiş olduğu notanın birer kopyasını İngiltere ve Amerikan Hükümetleri'ne de göndermişti.

Türkiye, 22 Ağustos 1946 tarihinde Sovyetler Birliği'ne,

"Kimi savaşan ülke gemilerinin savaş sırasında Montrö Sözleşmesi'ne aykırı olarak Boğazlardan geçirdiği iddiasını rededer, dengeli bir belge olan Montrö Boğazlar Sözleşmesi'nin ortadan kaldırılması için bir neden görmediğini" belirten bir cevap vermişti. Türkiye'nin

"- Türk Boğazlarının, tüm devletlerin ticaret gemilerine açık olduğunu,
- Montrö Boğazlar Sözleşmesi ek II hükümlerinde belirtilen şartlara tamamen uyulduğunu, Boğazlardan geçtiği iddia edilen gemilerin savaş gemileri olmadığını ve bu gemilerin ticaret gemisine dönüştürülmüş olduğunu,

- Montrö Boğazlar Rejimine göre uygulamanın yapılacağını, keyfi ve isteğe bağlı uygulamanın yapılmayacağını,

- Boğazlar rejimi, sadece Karadeniz devletlerini değil, tüm dünya

ülkelerini ilgilendiren bir sorun olduğunu Türkiye'nin, Boğazlar savunmasının sorumlusu olarak kalacağını,

- Cumhuriyet hükümeti memleketinin, nereden gelirse gelsin her tecavüze karşı müdafaa vazifesinin kendine ait olduğunu, memleketin güvenliğinin, dışarıdan gelebilecek herhangi bir tehdiye karşı gerekli tedbirleri almanın ve karşılamanın Türkiye'ye ait olduğunu Türkiye, Boğazlar üzerinde haiz olduğu egemenlik haklarını da kendi vasıtalarıyla korumak iktidarına sahip olduğunu..."", belirten cevabı üzerine, Sovyetler Birliği, 24 Eylül 1946 tarihinde yeni bir Nota daha vermişti. Karadeniz Boğazları rejimi hakkındaki 7 Ağustos 1946 tarihli notasına cevap teşkil eden Türkiye Hükümetinin 22 Ağustos 1946 tarihli notasını incelediğini, verilen cevapların kendilerini tatmin etmediğini belirterek, verilen notanın 4 ve 5'nci maddelerdeki isteklerini yinelemişti.

Türkiye'nin , Sovyetler Birliği'nin 24 Eylül 1946 tarihinde vermiş olduğu ikinci notasına, 18 Ekim 1946 tarihinde vermiş olduğu cevabı şöyleydi:

"Türkiye'nin terkine imkân bulunmayan egemenlik hakları ve hiçbir tahdiye tahammülü olmayan güvenliği ile telifi gayri kabil bulunduğunu yeniden tekrarlamak mecburiyetindedir."

Hitler Almanyası'nı Sovyetler'e karşı resmi olmayan yöntemlerle destekleyen Türkiye ile Sovyetler arasında 1945 yılında yenilenmesi gereken 1925 Türkiye-Sovyet Saldırmazlık Paktı, Sovyetler Birliği tarafından tek taraflı olarak feshedildi.

Anti-komünist politik yönelimli Türkiye, kendince bahanesini bulmuş, sürekli olarak Batı ve ABD emperyalizmine yanaşmış, 1952'de, emperyalizmin Sovyetler'e, sosyalist sisteme, ulusal kurtuluş hareketlerine karşı kurduğu saldırı örgütü olan NATO'ya girmişti.

Saray Faşizmi Montrö'yü Kaşıyor

Şimdi yıl 2021 ve Türkiye'yi yöneten faşist Saray rejimi , İstanbul Kanalı'nda ısrarlı olduklarını yineleyerek Montrö'yü kaşımış, Karadeniz'de savaş bulutlarının oluşmasını sağlamıştır.

'Rossiya 24' Televizyonu'na demeç veren Rusya'nın Ankara Büyükelçisi Aleksy Yerhov, "Kanal İstanbul ile Montrö Sözleşmesi arasında elbette bir ilişki, karşılıklı ilişki, karşılıklı bağlantı var, ancak bu direkt, doğrudan niteliğe sahip değil, Kanal İstanbul inşa edilirse, bu Montrö Sözleşmesi'nin yükümlülüklerini ortadan kaldırmaz, Boğaz'dan geçiş konusundaki yükümlülükler için getirdiği, kıyıdaş olmayan ülkelerin Karadeniz'de bulunan savaş gemilerinin toplam tonajına ve sözleşmede yer verilen daha birçok hususa ilişkin kısıtlamaları hiçbir şekilde değiştirmez. Yeni güzergahlardan geçecek gemilere, buralardan geçiş konusunda yeni mali gereklilikler ve koşullar getirilir" ifadelerini kullandı.

Yerhov, "Montrö Sözleşmesi'nin değiştirilmesi söz konusu değil. Bu, yürürlükte olan ve yürürlükte kalacak bir belge. Bu, Karadeniz'de bölgesel güvenliğin sağlanması açısından önemli ve mihenk taşıdır. Rusya, bu sözleşmeyi böyle görüyor" diye ekledi.

Düne kadar saldırgan politikalarına desteklerini aldıkları emekli amirallerin, Montrö'nün önemine değinen ve önemli uyarılarda bulunan basın bildirisi, Saray tarafından tepkiyle karşılandı, emekli amirallere darbecilik suçlamasında bulunuldu. Çünkü o güne kadar Saray faşizmini destekleyen ve rejimi ayakta tutan sütunların bir parçası olan amiraller bu çıkışları ile rejime verdikleri desteği çekebileceklerini belirtmiş oldular. Saray rejimi de onun için bu açıklamayı bir "darbe" girişimi olarak nitelendirdi.

Saray, "darbe bildirisi" diye, işi amirallere operasyona kadar götürdü, Saray'a karşı muhalefetin bir bölümü, "iktidara yarar" kaygısıyla amiralleri kinadı. Ancak rejim, gözaltına alınan ve günlerce sorgulanan amiraller ile anlaşarak uzlaştı. Amirallerin tümü serbest bırakıldı.

Gerek Saray, gerekse sözde muhalefet, arka arkaya Anayasa'nın 26.

maddesini yok sayarcasına eleştirel açıklamalarını sürdürdüler.

Saray, amirallerin bildirisini bahane ederek meselenin asıl özünü örtmeye çalışmaktadır.

ABD, Montrö'yü Delmek ve Karadeniz'e Girmek İstiyor

2008'de Gürcistan'a yardıma gitmek için Karadeniz'e girmeyi isteyen ABD, şimdi Ukrayna'ya yardıma gitmek için Karadeniz'e girmek istiyor. Geçmişte Sovyetler'i, şimdi Rusya'yı ablukaya almak niyetinden hiç vazgeçmeyen ABD, kapalı kapılar ardında Saray'a sık sık Montrö'yü delme teklifleri yapıyor. 2020 yazında, tam da Montrö Sözleşmesi'nin yıldönümü olan günlerde bir askeri tatbikat nedeniyle mesaj yayımlayan ABD'nin Ankara Büyükelçiliği, şöyle demişti:

"...Karadeniz'in dünyanın tüm milletlerine açık ve serbest olması umuduyla..."

Saray 'bunu nasıl mümkün kılarım' hesapları yapıyor, kamuoyunu yanıltan provaksyonları örgütlüyor.

ABD, dünyada giremediği tek deniz olan Karadeniz'e girmek istemektedir. 1936 tarihli Montrö Sözleşmesi, ABD'yi gün ve tonaj olarak sınırlamaktadır. ABD, 21 gün ve 15 bin ton sınırının kaldırılmasını ve Karadeniz'de sınırsızca bulunmayı istemektedir.

Neden? Çünkü ABD, Avrasya'nın göğsüne oturmak istemektedir. Karadeniz'in kuzey batısındaki Doğu Avrupa'dan, Karadeniz'in güney doğusundaki Kafkaslar'a kadar tüm bölgeyi denetim altında tutmak istemektedir.

Yeni ABD yönetiminin iki hedefi var: Almanya-Rusya enerji iş birliği ile Türkiye-Rusya enerji ve siyasi iş birliğini kesmek...

Almanya ABD'nin bu talebini kabul etmedi. ABD ise Rusya'yı "şeytanlaştırılıp" AB ve NATO için "resmi düşman" ilan ederek ve Ukrayna cephesi üzerinden Avrupa ile Rusya'yı karşı karşıya getirerek hedefine ulaşmaya çalışıyor. Böylece AB'yle ilişkileri düzeltmek adı altında Avrupa'yı yeniden yedeğine almak istiyor.

Yeni ABD yönetimi, Türkiye'yi Rusya'ya daha fazla itmeden Atlantik kampında tutma stratejisi belirlemiş durumda. Bunun için de Türkiye ile

Rusya'yı karşı karşıya getirebileceği Karadeniz konusunu ve onunla bağlantılı olarak Ukrayna konusunu deşebildiği kadar deşmek istiyor.

Son dönemde Karadeniz'de artan askeri hareketlilik, bu nedenle önemlidir. Ukrayna merkezli Rusya-NATO gerilimi ve Ankara'nın Rusya'ya karşı Ukrayna'yı destek veriyor olması, bu açıdan ele alınmalı ve değerlendirilmelidir.

İşte ABD, tüm bunları kullanarak, hem Türkiye'yi hem de Almanya'yı, Rusya ile karşı karşıya getirmeye çalışıyor.

Montrö Sözleşmesi de, ABD'nin tüm bu stratejik planlaması içerisinde kritik öneme sahiptir.

O nedenle konunun Kanal İstanbul projesi üzerinden, Karadeniz'e kıyısı olan ABD denetimindeki ülkelerce tartışmaya açılabilme olasılığı büyük risktir.

Barış ve Demokrasi Güçlerine Çağırımızdır

İç politika ve ekonomideki sorunları krize dönüşen faşist Saray rejimi uluslararası maceralar yoluyla sahte "milli birlik duyguları" yaratarak, dikkatleri farklı yöne çekmek ve ömrünü mümkün olduğu kadar uzatmak istiyor. Diğer yandan da çıkar çatışmaları ve bölgesel emperyalist bir güç olarak hakimiyet hesapları yüzünden ABD ile kimi konularda yaşadıkları çelişkileri çözmek için Boğazlar meselesini yem olarak ortaya atıyor. Montrö Boğazlar Sözleşmesi üzerinden yaratılan tartışma bu pragmatist politik stratejinin önemli bir yanındır. Bu bağlamda, tüm barış ve demokrasi güçleri ABD'nin, NATO'nun ve yıkılası Saray faşizminin heveslerini kursağında bırakmak için tepkilerini yükseltmelidir. Türkiye'de bugüne kadar olmadığı kadar barış mücadelesini yükseltmenin koşulları vardır. Barış ve demokrasi savaşımı bir bütündür.

Türkiye Komünist Partisi, Türkiye işçi sınıfını devrimci güçlerini, Kürt devrimci demokrat özgürlük güçleri ile ülkede barış ve demokrasiden yana en geniş toplumsal ve politik güçleri faşist Saray rejiminin maceracı savaş planlarına karşı mücadeleyi yükseltmeye çağırıyor.

Türkiye Komünist Partisi

Merkez Komitesi

21 Nisan 2021

1 Mayıs İşçi Sınıfı'nın Birlik-Dayanışma-Mücadele Günüdür

Birinci sayfadan devam

zindanlarda yargılanmadan tutsak ediliyor. Başta İmralı zindanında olmak üzere mahkumlara uygulanan tecrit hiç bir uluslararası ve ulusal hukuk kitabında yazılı değildir.

Ülkede Meclis'in göstermelik bir tiyatro sahnesi özelliğini korumasının ötesinde hiç bir işlevi kalmamıştır. Faşist rejim Cumhurbaşkanlığı kararnameleri ile istediğini yapmaktadır. Halkların, seçmenlerin, yurttaşların ülke yönetimi üzerinde hiç bir söz hakları ve etkileri kalmamıştır.

Ülkedeki bütün halkların Kürt halkı ile birlikte kutladıkları ve milyonları kucaklayan Newroz ateşinin 1 Mayıs ile birleşerek daha da yükselmesini engellemek için salgın bahanesiyle 1 Mayıs eylem ve etkinlikleri resmen yasaklanmak istenmektedir. İşçi sınıfı ve emekçi yoksul halklar devletin keyfi yasaklarına boyun eğmeyeceklerdir. Tüm dünyada kutlandığı gibi Türkiye'de de 1 Mayıs, Birlik Dayanışma Mücadele ruhu ile kutlanacaktır. Yüreğimizdeki ateşi tüm dünyadaki işçi kardeşlerimiz ile birleştireceğiz

- Yaşasın 1 Mayıs!
- Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!
- Yaşasın Türk, Kürt ve tüm emekçi halkın birleşik mücadelesi!
- Kürt halkı üzerindeki inkar ve imha politikalarına son!
- Salgın değil, kapitalizm öldürüyor!
- Tüm komşularımızla barışçıl ve eşit haklara dayalı bir dış politika!
- NATO'dan çıkılsın ABD emperyalizmi ile tüm kölelik anlaşmalarına son verilsin!
- Rusya ve Çin ile barışçıl ve iyi ilişkilere dayalı bir dış politika!
- Siyasi mahkumlar üzerindeki tecrite son! Genel siyasi af!
- Demokratik bir Türkiye için ileri!
- Yaşasın Türkiye Komünist Partisi!

Türkiye Komünist Partisi, Merkez Komitesi, 14 Nisan 2021